

MINDSZENTI LAP

VEGYES TARTALMU HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyed évre 1 „

Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
Tary Endre ügyvéd saját házánál.

Hirdetések és nyilttéri közlemények a lap részére jutányos áron vétetnek föl.

Bérmentelen levelek nem fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Néhány szó Mindszent község mai helyzetéhez.

A sajtó hivatásához méltóan, lapunk eddig is teljesítette kötelességét akkor, midőn mint a nyilvánosság hü őre, jogos kritikát gyakorolt a közügyeket érdeklő minden oly cselekménnyel szemben, mely nem a közérdek igaz kívánalmái szerint lettek elintézve.

Nyugodt lelkiismerettel tekinthetünk vissza lapunk rövid multjára, mert tollunkat nem vezette soha a személyes ellen, vagy rokonszenv. Nem fogja vezetni a jövőben sem, de tekintet nélkül azon illető egyének személyiségére, kik hivatva vannak a közügyek harcában vezérő szerepet vinni, avagy hivatalos működésük teszik kötelességükké a közügyek lelkiismeretes vezetését — ezeknek meg nem felelő ténykedéseivel szemben, mindig minden alkalommal — községünk érdekében is — gyakorolni fogjuk a jogos, de nem kevésbé igazságos kritikát.

Nem hagyhatjuk tehát figyelmen kívül a községünkben uralkodó mai állapotokat sem, melyeket éppen nem lehet a legtörvényesebb állapotoknak nevezni.

Ma Mindszent község ügyeinek vezetése pusztán az előjáróság lelkiismeretére van bízva, mert alig van meg az ellenőrzés, mert alig van képviselőtestület.

Az előjáróság választás folytán képviselőségéről lemondott (?) 5 tag. Elköltözés, halálozás és egyéb okok miatt a további hiány még 5 tag, így a 20 választott képviselő helyett — kik törvény szerint is hivatva lennének az adófizető polgárok — így a község érdekeit is megvédeni — 10, tehát csak fele van meg. Már most ha ehhez még számitásba vesszük azon körülményt, hogy virilis képviselőink nagy része, nem érzi magát kötelezve a községi közgyűléseken megjelenni, valamint még azon szavazattal bíró előjárósági tagokat, kiket kötelességük teljesítése megától abban, hogy ott jelen lehessenek — elképzelhetjük, hogy milyen közgyűléseket tart ma Mindszent község képviselőtestülete. Előjárósági személyeket is beleszámitva alig vesz a gyűlésekben 8—10 szavazatra jogosított egyén részt.

Kétségbe vonhatatlan tény tehát az, hogy a minden körülmények között szükséges ellenőrzést, Mindszent község polgárai koránt sem gyakorolják abban a mértékben, melyre a törvény által jogositva vannak.

Egyik rendetlenség, szüli a másikat! Nincs meg a képviselőtestület, természetes, hogy nem alakulhattak meg az állandó bizottságok sem.

A képviselőtestület — dacára roppant hiányos voltának — az ez év januári közgyűlésen megalakultnak nyilvánított ki. Nem választotta meg azonban a bizottságokat még mai napig sem. Működtek tehát

eddig, — a felsőbb hatóságok szives elnézése folytán a régi bizottságok, — már mint azok, akik működtek, — mert van oly „bizottság” is, mely ma már a kimaradt régi képviselő bizottsági tagok hiányában, csak egy tagot számlál. Lennének azonban bár teljes számmal mandátumuk a mult év végén lejárván, működésük nem nevezhető törvényesnek.

Maguk az itt elmondottak teljesen illusztrálják a helyzetet és nem szorulna bővebb bizonyításra az, hogy községi állapotaink nem felelnek meg a szükséges rend követelményeinek. Nem halgatjuk el azonban, még azon pártját rikkító esetet sem, hogy Mindszent községnek nincs érvényes szervezeti szabályrendelete!

A régi szabályrendeletet a mult évben működött képviselőtestület határozata ez év január elsejétől kezdődőleg hatályon kívül helyezte, míg az újat a vármegye közigazgatási bizottsága részben nem hagyta jóvá, hanem új átdolgozás végett a napokban visszaküldötte. A régi szabályrendelet hatályon kívül helyezését részben jóváhagyta, részben nem.

Lebegünk ég és föld között mint a Mohamed kuporsója.

Ugy tudjuk, hogy a képviselőtestület hiányosságát az előjáróság kötelességszerűen a Tek. szolgabiroisági hivatalhoz bejelentette. Nem érthetjük tehát a szolgabiroiságnak ez ügybe tanúsított közönyét. Az egész rendetlen állapotok egyik alapját, éppen a képviselőtestület jelen állapota képezi s így annak kiegészítésére rég meg kellett volna tenni a kellő intézkedéseket.

Ezek az állapotok tovább nem tűrhettek s reméljük, hogy a felsőbb hatóság már a közel jövőben megfogja tenni kötelességét.

Aratás előtt.

Rövid néhány hét s aratunk. Mennyi reményt fűz a szántó-vető ember munkájához.

A természetben nincs ugrás, folytonosság munkásságában, a természet okozta fejlődésben, folytonosság észlelhető az egész mindenségben.

Aratjuk vetéseinket nyáron, hozzá fogunk azonnal a csépléshez, udaráláshoz, alig-alig végeztük be e munkát, kezdődik, az új gazdasági év eredményére irányított ténykedés: az újból vető alá szántás, a vetés. Szép foglalkozás a földmivelés, a gazda, ha kötelességét végezte, az egek Urára bizza munkájának eredményét sikerét.

Nagy erősség az Istenbe vetett bizalom s bár százezren vannak, kik jók, erkölcsösek, Istenfélők, mégis csalódnak reményeikben.

Ki az, ki mondani merés, nem vétkeztem, — nem hibáztam s Isten keze mégis ónsulylyal nehezedik reám? Senki.

Vidékünk lakosága vallási s erkölcsi szempontból sok tekintetben kifogás alá eshetik s mégis átlag s általában véve sem nem Istentat-

gadó, — sem nem vallástalan avagy tul erköletelen s mégis: Isten keze sujtotta e vidéket, a rendkívüli mostoha tavaszi időjárás, — a rossz őszi időjárás által nem lesz a vidéken ez évben termés!

Ha szerte tekintünk e magyar nép lakta vidéken és a szomszéd megyék virányain, szomorú kép tárul elénk. Pár év óta tartó szárazságra következett a hó nélküli tél, ezt követte a száraz tavasz, a hasznos s áldást nem hozó záporok, beállott a kiszámíthatlan károkat okozott jégeső s most: aratás előtt, ama rendkívüli eset állt be, hegy a tetemes károkat okozott jégverés által silányított, a nélkül is rossz buza vetések — szénául lekaszáltatnak, — beállott ama rendkívüli körülmény, hogy nemcsak buzáunk nem lesz, hanem összes tavaszi vetéseink is oly silányak, milyenek évek óta nem voltak.

Elverte a jég gyümölcsöseinket, sok kárt okozott a jégverés épületekben — nincs a gabonának ára, — de megmaradt a régi közteher, talán még fokozódott is!

Nem muokáskérdéssel kellene az intező köröknek foglalkozni, hanem a szegényebb sorsú kis gazdáknak jövőjével!

Gyakran olvastuk, egyik vagy másik vidékét az országnak elverte a jégeső, gyakran hoztak rendkívüli időjárásról hirt a napi s szaklapok — de évek hosszú sora óta a „gazdag Alföld” ily termésnek nem ment eléje, mint az idén.

Rosz tavasz, vést, romlást hozott nyárelő nemcsak tönkre tették a vetéseket és gyümölcsösöket, de tönkre silányították tükarmány termésünket is, mely bajokat öregbitte a „hesszeni légy” fellépte e vidéken.

Sokat kell tudjon az ember mai napon — ha felakarja sorolni a legutóbbi évek során észlelt, eddig nem tapasztalt bajokat. Szőlőink tönkre mentek, fák pusztitja fagy, hernyó paizstetű s Isten tudja mily nemű férgek, buzáunkat tönkre silányítja szárazság, jég, drotfereg, kőd, a gabona árát lenyomja a más világrészekből behozott gabona, a más szomszédos országoknak adott kedvezményezett vasuti s gőzhajózási szállítási díjtételek s előnyök által behozatalra alkalmas rossz buza versenye, s a szegény kis gazda?

De ki gondol ezekkel! Senki. Miért? Mert, eddig türtek békén, hittel, hisznek, biznak a jobb jövőben.

Lesz-e ilyen?

Ki tudja más, mint a mindentudó.

Nem volt s nincs jó legelő ez évben, Uram Isten nem természetes, hogy a jószág ára nap nap után hanyatlik.

De az, s hogy ez így van ép oly sajnos, mint ama körülmény, hogy ugyancsak külföldről a fenti kedvezmények s előnyök mellett hozhatják be a hizott jószágot.

Hisz mi földmivelő, jószágtenyésztő nép vagyunk s gyakran bántja a hirlap olvasó gazdát, hogy a külföldi országok kormányai megvédik az ő östermelőiket nem csak a külföldi verseny ellen, de sőt oly vámtételeket alkalmaznak, melyek míg egyrészt a bevittelt gátolják avagy nehezítik, addig a kivittelt könnyítik.

Nálunk e dologban s irányban eddig alig történt valami, de mindent elkövetnek, illetve elmulasztanak az ille ékes körök az ipar terén is, hogy kisebbsítsék az iparos jövedelmét s fogasztási képességét.

Rossz termés, védvám hiány, kedvezményes behozatali díjszabás; ezek is csak mérvei földmivelői állásunknak, állapotunknak.

Meddig tart ez így?

Jól van-e ez?

Világfolyása.

Régen huzódó kormányválság tartja izgatottságban hazánk közvéleményét. Ma az izgatottságot csak fokozza az, hogy ez alkalommal nem pusztán kormány változásról, hanem a szabad eszmék győzelme vagy bukásáról, esetleg a reakció diadaláról van szó.

Ösmeretes dolog olvasóink előtt, a Wekerle kormány által benyújtott egyházpolitikai és a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényjavaslat eddigi sorsa, mely a magyar nemzeti egységet, a magyar polgárok igazi jogegyenlőségének alapját lett hivatva megteremteni. Az országgyűlés nagy többsége, pártkülömbőség nélkül óriási lelkesedéssel elfogadta e javaslatok első fontos részét „a kötelező polgári házasságot.”

Mint a napilapok pártkülömbőség nélkül írják a Bécsben még ma is működő magyar ellenes párt, megjedve Magyarország haladásától ez elé gátat akartak vetni. Szövetkeztek hát a főpapokkal, valamint a magas arisztokraták néhány tagjával, mint a Pálffy és Zichy Nándorokkal, hogy a javaslatokat és vele együtt azt a magyar kormányt mely szabadelvében — és a magyar állam eszme érdekében, nem csak gondolkozni, hanem tenni is mer — megbuktassák.

A Hohenlohek, Windischgrätzek segítségével a főrendiház a javaslatokat csakugyan 21 szó többséggel megbuktatta.

A Wekerle kormány előtt, melynek programját a szabadelvű reformok keresztülvitele képezte — nem állhatott egyéb, mint vagy lemondani, vagy felvenni a harcot a javaslat ellenségeivel újból. Benyújtotta ismét a javaslatot az országgyűlés elé, mely másodszor ismét nagy többséggel fogadta azt el, szemben a főrendiház határozatával.

Most következett volna az, hogy a törvényjavaslatot ismét a főrendiház elé terjeszszék. Wekerle azonban most már bizonyos akart lenni arról, hogy az ott el is fogadtassék, hogy ezt elérje — ellensúlyozásul — új szabadelvű egyéneket akart főrendiházi tagokul kineveztetni és ezt javasolta a felsége a királynak is.

A király ebbe bele nem egyezvén az egész kormány beadta lemondását.

Soha bukott minisztert még nem fogadott úgy a nép, mint Wekerlét fogadta akkor, midőn Bécsből a fővárosba érkezett.

Hédervári Khuen gróf horvát bánt bizta meg Ófelsége az új kormány megalakításával, de e megbízásnak nem volt képes megfelelni, mert a szabadelvűpárt tagjai közül senki sem akart jelen állapotok között miniszter lenni, sőt pártértekezletükön kijelentették, hogy a kormány bukásában a párt sarkalatos elveit is megbukva látja, egyáltalán nem lesz hajlandó más elvi alapon álló kormányt támogatni. Természetes, hogy ily viszonyok mellett a horvát bán nem alakíthatott kormányt, mert többség nélkül nem lehet kormányozni.

Ófelsége a király, népeinek hű atyja, a válság megoldása céljából Magyarország fővárosába érkezett s kikérte minden számbavehető politikusként véleményét. A lapok jelentései szerint legtöbbször újra csak Wekerlét ajánlották — Ófelségének. A hét folyamán Wekerle több ízben volt kihallgatáson a királynál és végre ismét ő lett volna megbízva a kormány alakításával. Szilágyi Dezső a volt igazságügyminiszter személye azonban nem igen kedves az udvar előtt és így öt mindenáron kiakarták a kabinetből hagyni. Wekerle egyenes jellemehez híven, Szilágyi — a javaslatok apja és lelkes védője nélkül nem skarta a miniszterelnökséget elfogadni.

Ezen ügy miatt nem lehetett máig a válságot megoldani.

A legújabb hír szerint Wekerle — miután Szilágyi a kabinet számára meg nem tartható — a kormányalakítás megbízásáról lemondott és Ófelsége Br. Bánffy Dezsőt — a ház elnökét bizta meg a kabinet alakításával.

Mind e hírekből azonban maig, még semmi biztosat nem tudunk. A válság egyre tart és a népe lázasan lesi az újabb híreket. Remélhető azonban, hogy Ófelsége a királynak — ki fáradságot nem kímélve dolgozik — sikerülni fog a válságot hű magyar népének ohaja szerint megoldani.

Adj a Magyarok Istene, hogy úgy legyen!

Mint lapunk zártakor értesülünk, Bánffy Dezső báró vállalata is, a kormányt megalkotni, kudarcot vallott. Szilágyi Dezső és Wekerle nélkül ma nem képzelhető kormány, ezt maga Bánffy nyíltan kijelentette Ófelsége előtt. A király ismét — harmadszor is Wekerlét bizta meg tehát a kabinet megalakításával és az új kormány névsorát következőkben összeállítva terjesztette Ófelsége elé:

Miniszterelnök és pénzügyminiszter

Wekerle Sándor.

Igazságügy: Szilágyi Dezső.

Kultusz: Eötvös Loránd báró.

Belügy: Hyeronim Károly.

Földmivelés: Bánffy Dezső báró.

Kereskedelmi: Lukács Béla.
A király személye körüli: Andrássy Tivadar gróf,
Horváth, Joszipovics Imre.

Községi közgyűlés.

F. hó 7-én tartotta meg községi képviselőink június havi rendes közgyűlését alig 5—6 képviselő részvételével.

Nem hisszük, hogy volna egy nagy község még az országban, hol a közügyek iránti közöny — a választásokat kivéve — oly óriási nagy volna, mint itt nálunk. Bármily fontos, a község érdekét akár nagyon is közelről érdeklő ügy kerüljön szőnyegre, a községi képviselő urak nem tartják szükségesnek a megjelenést. Nagy részben oka ez annak, hogy ilyen állapotok uralkodnak községünkben és hogy pótdadónk elérte — sőt el is hagyta az állami adók magasságát, pedig ha szét tekintünk községünk alkotásain, nem találhatjuk indokoltnak az ilyen nagy mérvű megadóztatást.

Megjárná valahogy még az is, ha a közgyűléseken megjelenni szokott kevés számú képviselők csak pusztán a község érdekeit tartanák szem előtt és az ügyek nyugodt tárgyalásai alkalmával igyekeznének azokat meg is védeni. Sajnos azonban, hogy a személyes harcok, küzdelmek lehetetlenné teszik a higgadt tárgyalásokat.

Nincs az a közgyűlési tárgysorozat, melynek pontjai között ne akadnának oly ügyre, melynek felvetését nem személyi indokból eredőknek lehetne nevezni.

Minden elfogulatlan, igaz fia e községnek fájdalommal kénytelen tapasztalni azt, hogy előre haladás helyett, községünk minden téren fokozatosan hanyatlik. Látják ezt azok az urak is, kik ez állapotoknak nagy részben okozóik, de fékevesztett harcaikban, melyet a hatalom elnyerése érdekében folytatnak, nem érnek reá önmagukba szállani — és a község halad tovább a lejtőn lefelé.

A most megtartott közgyűlés — az előbbiekhöz képest, elég enyhe lefolyású volt, mert a bomlasztó párt feje: Haász Juda ur nem volt ott és párthivei az ilyen kényesebb — vihart jósoló ügyet a jövő gyűlésre halasztották el.

Legfontosabb tárgy lett volna a közgyűlésnek éppen az a tárgy mely — nem tudhatjuk mi okból — a tárgysorozatból kihagyatott,

TÁRCZA.

A porul járt völegény.

A „Mindszenti Lap” eredeti tárcája.

Igen jó módú szülőknek egyetlen gyermeke volt Rózsaházi Andor, kit nagyon elkényeztetve neveltek, s különben Várfalván laktak.

Andor urfi nem a legjobban tanult, de ez kedves ura atyjának nem sok gondot okozott, mondta, hogy nincs is arra szüksége az ő fiának, hogy a tanulással előlje magát; akire anyai vagygon néz, mint Rózsaházi Andorra, az tanulás nélkül is ember lesz.

Hiába figyelmeztette minden jó barátja az öreg Rózsaházit, az állhatatosan megmaradt abban a vélekedésben, hogy az ő fiának fölösleges volna az eddiginél jobban tanulni. Azt hitte az öreg, hogy ha Andor urfit jobban szoritáná a tanulásra, nem maradna meg jó egészsége, s azt, hogy fiát betegnek lássa — saját szavai szerint — elviselni nem tudná.

Andor urfi jól tudta azt, hogy szülei gazdagok és hogy nem kívánnak tőle valami nagy szorgalmat, élt is e szabadsággal s hiába ültet-

ték őt az iskolában első közé, azért mégis csak ő volt a legnagyobb számára az iskolának.

Lassanként oda jutott a dolog, hogy Andor urfi időre nézve egy tanuló társa sem multa fölül.

Tanítója megjelent egy alkalommal az öreg Rózsaházinál és azt a javaslatot tette, hogy jó lenne már Andorkát bevinni a szomszéd város gimnáziumába; had ragadjon reá egy kicsi a városi tudományból is.

Sok ellenvetés után engedett végre az öreg. Bevitték Andorkát a városba; kerestek neki jó helyet s azután az odahaza is hangoztatott jó tanácsokhoz hasonló megadása után bent hagyták a városban.

Egy iskolaévet valahogy csak eltöltött Andor urfi, de már a másodikat semmiképp sem volt hajlandó. Haza vitték tehát.

Otthon még néhány évig mint magán tanuló nyert oktatást a fővárosból hozott egyetemi hallgatóktól s azután végleg szakított a tanulással.

Aprodonként elérkezett az az idő is, hogy már reá lehetett Andor urfira mondani: fiatal ember.

Atyja kicsinálta, hogy nem vették be ka-

tonának; egyszer s mindenkorra alkalmatlannak nyilvánították.

Ennek szerencsés megtörténte után, nagyon azon volt az öreg Rózsaházi, hogy fiát megházasítsa. Fia leendő nejeül jó barátja egyikének, Kormányos Istvánnak Amália nevű, valóban igen szép és csinos leányát szemelte ki.

Két kézzel kapott a jó alkalmon Amália atyja. Annyira el volt adósodva, hogy minden nap várhatta hitelezői részéről a perrel való megtámadást, mi pedig egyetlen lett volna a teljes tönkre jutással.

Haza érve, azonnal közölte nejevel a hirt, ki éppen úgy örült ennek, mint férje.

Azt hitték, hogy úgy lesz Amáliánál is.

De nagyon csalódtak.

A szép Amália egész határozottan kijelentette, hogy ő ahhoz a tökfőjű Rózsaházi Andorhoz nem megy nőül.

De hiába volt minden ellenkezése, szülői akaratával szemben megkellett hajolnia.

Már az esküvő napja is ki volt tűzve, mikor egy olyan eset adta elő magát, mely miatt a partie meghiusult.

Rózsaházi Andor nemcsak egy tökfőjű, hengegő fiatal ember volt, hanem e mellett még nagy csapodár is. Az ő szíve nem olyan alkotású volt, mely hévvel és igazán tudott volna

és ez: a visszaérkezett új szervezeti szabályzat ügye.

A tárgyszózat első két pontját a szomszéd községekkel összekötő közlekedési utak fentartásához való hozzájárulási aránykérdése képezte.

A közigazgatási bizottság határozatát a képviselőtestület sérelmesnek találván, azt megfellebbezni határozta el.

A közhasználatu törvényhatósági távbeszélő (Telefon) létesítéséhez a község tekintve szűk anyagi körülményeit — nem járulhat hozzá.

A 4-ik tárgyat a Körös-Tisza-Maros ármentesítő társulat azon átirata képezte, melyben tudomására hozza a községnek, hogy kanális ásás céljából a Kurca vizét leereszteti, tehát halászatának hasznosításáról gondoskodik, illetve a halmennyiséget értékesítse, ha akarja.

A képviselőtestület azt határozta el, hogy a kurcai halászatot egyetértve az uradalommal, bérbe adás útján fogja hasznosítani. Egyben kártérítési igényeit érvényesíteni fogja a társulattal szemben, a vízleeresztés által a község nádtermésében okozandó kár miatt.

A községi törzsvagyon jóvedelmének fokozása tárgyában, kimondotta a közgyűlés, hogy azokat jobban jövedelmeztesse, mint jelenleg, lehetetlen.

Az iskolaszék átiratával betervezett ovoda költség előirányzatra, a közgyűlés ismét kimondta — mint már annyiszor — hogy képtelen még többet a közoktatásügyre költeni, mint jelenleg, s így az ovodát — mivel a község által segélyezett magán ovoda a szükségletnek meg is felel — nem állíthatja fel.

Az újvilág-féle kert további hasznosítása tárgyában beadott bizottsági jelentést a közgyűlés nem tárgyalhatta, mert vagyon szerzésről lévén szó — ez ügy tárgyalása 30 nap előtt kihirdetendő. Ez ügy június 12-én tartandó közgyűlésen fog tárgyalatni.

A szolgabírói hivatal azon rendelete, mely által felhívja az előjáróságot, hogy a színi előadások tanóvigalom stb. engedélyeinek kiszolgáltatásáért fizetendő díjakat állapítsa meg — a közgyűlés által tárgyalatván, a díjak megállapítottak.

Haász Juda képviselőnek a múlt közgyűlés alkalmával, az ismeretes Szilágyi ügyben tett interpellációja, mely jelen gyűlés tárgyszózatába is felvétel, a közgyűlés által az okon nem tárgyalatott, mert interpelláló nem volt

jelen, sőt egyben kimondotta azt is, hogy jelen ügy a júliusi közgyűlés tárgyszózatába felveendő.

Valószínű, hogy a jelen volt képviselők közül egy sem ismeri az alapszabályokat, mert máskülönben nem határozhattak volna a szabályrendelet 14. §-a ellen, mely világosan, megmondja hogy: *a másodszori megújítás után is mellőzött indítvány, hat hó előtt meg nem újítható.*

Azt hisszük, hogy ezzel ez a hajánál fogva elhuzott ügy — melyben a közgyűlésnek csak akkor volna hozzászólni valója, ha az esküdtbíró ellen a fegyelmi vizsgálatot akarná elrendeltetni — s mely nem céloz egyebet mint a személyes küzdelmeknek még élesebbé tételét, most már örökre lefog a napirendről tűnni.

A többé-kevésbé fontos és 14. pontból álló tárgyszózat, ledaráltatván a közgyűlés tagjai déli 12 órakor — egy havi teendőjüket elvégezve — nyugodtan mentek ebédelni.

UJDONSÁGOK.

— **Személyi hír.** A legmélyebb sajnálattal értesítjük lapunk szives olvasóit arról, hogy Tary Endre ügyvéd ur, e lapok felelős szerkesztője, betegsége miatt már napok óta a szobát nem hagyhatja el. Ez az oka, hogy a esütörtökön tartott községi közgyűlésen nem vehetett részt.

— **Erőltetett ügy.** Szilágyi esküdtbírónak azon bizonyos hirhede ügye, melyben ő személyes sértést is látván, reputációja ejtett csorbát, minden körülmények között a képviselőtestülettel ohajtaná kiköszörültetni. Ez az ügy mostanában, hol interpelláció, hol pedig rendes közgyűlési tárgynak *kényszerítve*, de mindig a közgyűlés előtt kísért. A jövő közgyűlés előtt szintén meg fog jelenni. Megirtuk annak idején ez ügy mibenlétét; nem is gondoltuk akkor, hogy a község képviselői közgyűlésének legyen vele anyi baja. Mi azt hittük, hogy eléggé be lett bizonyítva az, hogy az esküdtbíró ur nem sokkal különb esküdtbíró, mint az elődje volt, mert dacára dicsekedésének, bizony ő is aláírt egy irást annélkül, hogy elolvasta volna, és hallgatni fog. Szerencse, hogy ez az ügy csak tréfa akart lenni, mert bizony ő ép ugy aláírta volna ugyanazon irást, ha a *községi eladásáról lett volna benne szó.* Nem

érthető, hogy mily elégtételt akarhat éppen a közgyűléstől? Azt akarja, hogy jkényvi részvétet fejezzen ki e vigyázatlanságáért? azt akarja, hogy ellene ez ügyből fegyelmi eljárás megindítása kéressék? Ez ügyben a szolgabíró-ság a vizsgálatot elrendelte. Nem hisszük, hogy belehetne bizonyítani azt, hogy Szilágyi helyesen járt el, de az igen is belett bizonyítva, hogy könnyelműen szokta az elé terjesztett aktákat aláírni, miért is a vizsgálatot nem azok ellen kellett volna a szolgabíró-ság részéről megindítani, kik erről ugy a felsőbb hatóságot, mint a község közönségét figyelmeztették, hanem igenis el kellett volna már rendelni Szilágyi Ferenc esküdtbíró ellen.

— A „kapitány ur.“ ugy látszik már egészen elhagyja magát ragadtatni neveltséges nagyzási hóbortjától. A mily csendes, meghuzódó fent a tanácsteremben, olyan hatalmas kün — az *öt annyira kedvelt közönség előtt (?)* — a piacon. A helyett, hogy ezt rendet csinálna, olyan zavart idéz elő az asszony népség között, hogy a „kapitány“ ur *alázatos* hangokhoz szokott füleinek, a kereplő nyelvek előtt *szégyenkedve (?)* kell *lekonyulniok.* Itt elvégezvén *kötelességét*, rendesen felkeresi a helypénzszedőt, kivel — szintén a helyett, hogy annak a telekkel szemben igazságot tegyen — rendez olyan *bohózatot*, minőt a piaci publikum, a „kapitány ur.“ *dicsőséges nalkodása előtt még nem látott* — ingyen. A múlt héten azonban egy ilyen bohózat könnyen *dramával* végződhetett volna; mert mint a „kapitány“ urat mindig követő tudósítónk állítja, hivatalos botját egészen hivatalos komolysággal forgatta meg a helypénzszedő feje fölött. Meggondolta azonban a dolgot és lebecsájtotta azt vissza; mert hát eszébe jutott, hogy a botnak két vége van.

— A tiszai fürdő. Valóban kellemetlenül hatott reánk azon hír, hogy ez évben — és talán még nagyon sok éven át — megleszünk fosztva azon élvezettől, hogy a tiszai fürdőt használhassuk. Mint értesülünk a fürdő magán tulajdonosa Biró Pál, fürdőházát elakarja adni és több csanyi urakkal ez ügyben már alkuba is állott. Nem szükséges itt a tiszai fürdőnek a közegészséget előmozdító hasznos voltát bővebben fejtegetni, mert hisz' ezzel minden fürdeni szokott egyén teljesen tisztában van. Nem titok az sem, hogy mily kellemesen hat az idegekre az, midőn alkalmunk van a tikkasztó

szeretni s ezért történt vele az az eset, melynek megtörténte után még jó maga sem kívánhatta jó lélekkel, hogy Amália hozzá menjen.

Az eset pedig igen komikus volt.

A várfalvi jegyzőnél egy igen csinos Juci nevű paraszt leányka volt szolgálatban, ki után Andor urfi rég óta járt, bár hiába.

Mióta jegyben járt a Rózsaházi fiu a szép Kormányos Amáliával, azóta reá az eddiginél még sokkal jobban haragudott a jegyzőség: Deák Aladár, s ezen éppen nem lehetett csodálkozni, mivel Amáliát meg igazán szerette s viszont, de ez a két szerelmesnek még akkor jól őrzött titka volt.

Deák Aladárnak tudomására jutott, miként Rózsaházi Andor, dacára annak, hogy vőlegény, a jegyzőknél szolgáló cselédeányt szerelmével még mindig üldözi. Egy jó mentő terv fogamzott meg agyában, melynek végrehajtásához felajánlotta szolgálatát ugy az üldözött Juci mint a kocsis.

A közös megállapodás szerint Juci izent Andornak, hogy várja. Persze hogy megjelent a kitűzött időben pontosan. A mint belépett a kapun s csendes léptekkel, mint a tolvajok szoktak, haladtai az udvaron a megállapított hely felé nem vette észre János — a kocsis gyilölöttél

szikrázó szeméit a mint kötéllel kezeiben a kamraajtóból leste.

A cselédszoba ablakhoz érve, azt gyengén megkopogtatta, a hol Juci minél előbb megjelent, de Andor minden könyörgése meddő maradt, az ajtót nem akarta kinyitni. Hasztalan mondotta: „menjen az urfi haza, vendégek vannak“ — nem használt semmit.

Juci, mintegy megúván már a beszélgetést, végre az ajtót kinyitotta és az udvarra futott. Andor ur azonban merészen lépett be a sötét szobába azon biztos reményben, hogy a a kötekedü Juci nem sokára ugy is be fog jönni. Csakugyan gyenge lépteket hallott közeledni és a belépőt tárt karjaival ölelte át.

„Ki vagy gazember! tolvaj, zsvány!“ hallatszott János menydörgő hangja és a kötél ugyan csak suhogott és puffogott. Ektelen zaj és lármára a jegyzőné, valamint összes vendégei gyertyával, lámpával kézben, rohantak ki egyenesen a cselédszobába. Jánost azonban mindez nem látszott zsenirozni, hanem ugyancsak körül táncoltatta a szobába az urfit, halmozván reá a szebnél szebb cimeket, mig ez egyrészt az ütlegektől, másrészt a külső közelgő zaj és fény még nagyobb veszélye elől, az ágy alá volt kénytelen menekülni.

Deák Aladár ur mutatta magát legótrabbnak és elsőnek lépett a szobába, utánna Kormányos István ur s a többiek. Aladár és János minél előbb kihuzták a tolvajt. Biz erre az első pillanatban senki sem mondta volna, hogy nem egy betörő tolvaj, oly szánalmas kinézése volt.

Elsőbb is Amália kisasszony: a menyasszony ismerte fel és egy éles sikolylyal ájultan dőlt a jegyzőné karjaiba, utána felismerték Kormányos ur és a többiek. Deák mutatta magát legjobb szívűnek, karját nyujtva Andornak, elvezeté a meglepett társaság köréből.

Andor ur *massap* bucsuzás nélkül külföldre utazott. Három havi később Deák Aladár ur, most már Várfalvának főjegyzője, tartotta eljegyzését Kormányos Amáliával, János kocsis pedig Jucival.

Andor ur történetét máskor irom meg.

